

Jagten på professionelle øjenvidner

Politikens anvendelse af Twitter i dækningen af bombeangrebet ved Boston Marathon

AF EMIL HOBEL

Resumé

I denne artikel undersøges politikken.dk's anvendelse af Twitter i forbindelse med dækningen af bombeangrebet ved Boston Marathon i april 2013. Med udgangspunkt i Axel Bruns' teori undersøges det, hvorvidt og i hvilken udstrækning den professionelle journalist, der dækkede sagen, påtager sig rollen som gatewatcher og gør brug af brugerinddragelse i processen. Analysen viser, at den ansvarlige journalist overvåger og filtrerer Twitter for information og indhold om sagen, men at processen ikke præges af Bruns' idealer om flerperspektiveret nyhedsdækning og øget brugerdeltagelse, men i stedet af ønsket om en troværdig realtidsdækning af sagen. Twitter fremstår i denne case derfor i mere udpræget grad som et værktøj til at udvikle breaking news-genren og den bagvedliggende praksis.

Introduktion

Da to eksplosioner ramte målstregen ved Boston Marathon d. 15. april 2013 klokken lidt i ni om aftenen dansk tid, reagerede den vagthavende journalist på politikken.dk ved at igangsætte en grundig overvågning af sagens udvikling på det sociale medie Twitter. I de efterfølgende timer udgjorde Twitter en helt central

kilde til information i hendes dækning af sagen med supplement af et par andre onlinemedier.

Sagen er interessant, da den illustrerer de sociale mediers tiltagende centrale betydning for nyhedsformidlingen og deres potentiale som værktøj i den professionelle journalistiske produktionsproces.

De sociale medier har gennem deres hastigt voksende popularisering de seneste knap ti år måske udgjort den vigtigste faktor ift. at gøre den enkelte borger til regelmæssig (for manges vedkommende daglig) aktivt deltagende og indholdspubliserende bruger af internettet. En deltagelse, der ikke mindst vedrører rapportering, deling og diskussion af nyheder. Set i dette perspektiv repræsenterer de sociale medier et konkret eksempel på en åben, netværksbaseret offentlighedssfære, som blandt andre Benkler (2006) tidligere har argumenteret for, at internettet i overordnet forstand i kraft af sine grundegenskaber faciliterer. En netværksbaseret offentlighedssfære, der gennem den fri adgang til at publicere og dele indhold udfordrer den traditionelle forståelse af de etablerede mediers position som *gatekeeper*.

To teoretiske perspektiver fremstår særligt interessante ift. de sociale mediers mulige betydning for udviklingen af professionel onlinejournalistik: dels det øgede potentiale for brugerdeltagelse i nyhedsprocessen, dels potentialet for en ny journalistisk funktion i filtreringen og bearbejdningen af de kolossale informationsmængder, som den fri adgang til at publicere indhold medfører.

Potentialet for øget brugerdeltagelse og nye brugerdeltagelsesformer i den professionelle nyhedsformidling har fra webmediets spæde dage været et kernepunkt i forskningen i onlinejournalistik. Flere toneangivende studier (bl.a. Boczkowski 2004, van der Wurff mfl. 2005, Domingo mfl. 2008) har således beskrevet, hvordan nyhedsorganisationer har udnyttet webspecifikke egenskaber til at invitere brugerne til at deltage aktivt i nyhedsprocessen, eksempelvis via e-mail-links, kommentarfelter og afstemninger. Fælles for disse er interessen for den mulige udvikling i relationen mellem journalist og læser, hvor læseren i stigende grad får mulighed for at bidrage til nyhedsprocessen og potentielt medvirke til, at nyhedsorganisationernes rolle som *gatekeeper* opblødes.

Ovennævnte studier tager hovedsageligt udgangspunkt i de tilbud om brugerdeltagelse, som nyhedsorganisationerne tilbyder via deres egne websites. I forbindelse med sociale medier flyttes platformen for interaktion mellem brugere og nyhedsorganisationer til et selvstændigt medie. Det intensiverer billedet af nyhedsorganisationernes aftagende magt, da de ikke selv definerer rammerne for brugerdeltagelse på platforme som fx Twitter. Hermida (2009) har således argumenteret for, hvordan Twitter kan ses som et selvstændigt brugerbaseret nyhedsmedie.

Professionelle journalister har adgang til den brugerbaserede viden og information, der er tilgængelig på Twitter, og har mulighed for at interagere med brugere af netværket og bruge det som et journalistisk værktøj, men som platform repræsenterer Twitter i sig selv et nyhedsmedie, hvor brugere ifølge Hermida har vist sig at varetage traditionelle journalistiske roller som rapportere, fotografer, kilder m.m. i forbindelse med vigtige begivenheder. Det sidste er interessant, da de førnævnte studier har vist, at brugerdeltagelse traditionelt er blevet anvendt i de faser af nyhedsprocessen, der ikke vedrører selve produktionen af indhold (fx i form af kommentarfelter eller afstemninger).

Et andet centralt perspektiv er, at den fri adgang til publicering af indhold på Twitter medfører en kolossal informationsstrøm, der er umulig at opnå et fuldstændigt overblik over. Bruns (2005) har i relation til dette som et overordnet perspektiv ved internettet foreslået rollen som overvåger og overblikksformidler som en væsentlig journalistisk funktion i det, han kalder *gatewatching*. Hermida fremhæver ligeledes behovet for overblikdannelselse som en central udfordring i forbindelse med Twitter.

De sociale mediers betydning for nyhedsformidlingen har været i fokus i den medievidenskabelige litteratur i de sidste par år. En stor del af dette fokus har været centreret omkring aktiviteten på selve platformene. Både i blikket på Twitter og Facebook som nye selvstændige nyhedsmedier og i forlængelse deraf de professionelle journalisters roller som aktive publicerende brugere af disse medier (Hedman og Djerf-Pierre 2014, Hedman 2016, Nielsen og Schrøder 2014).

De sociale medier som værktøj i de traditionelle mediers nyhedsproduktion har, særligt i en dansk kontekst, udgjort et mindre dominerende fokus. Megan Knights (2012) undersøgelse

af dækningen af det iranske valg i 2009, der ikke fandt nogen tendens til, at journalister udnyttede muligheden for adgang til et bredt udvalg af kilder og information gennem Twitter, er interessant i lyset af denne artikels interesse for Twitter som potentielt værktøj til en *gatewatching*-lignende form for journalistik. Konteksten for den undersøgelse afviger dog på en række centrale parametre fra danske forhold. Paulussen og Harder (2014) har i en undersøgelse af referencer til sociale medier i belgiske aviser konstateret, at civile mennesker er blandt de mest refererede grupper.

Der er altså stadig behov for større viden om, hvilken rolle Twitter og andre sociale medier spiller som værktøj i den professionelle nyhedsproduktion, og hvorvidt potentialet for øget brugerdeltagelse udnyttes.

Formålet med denne artikel er derfor at undersøge anvendelsen af Twitter i produktionen af professionel dansk journalistik med henblik på at se nærmere på forholdet mellem journalisten og brugerne, og hvordan og hvorvidt rollen som *gatewatcher* praktiseres.

Udgangspunktet for undersøgelsen er en analyse af Politikens onlinedækning af bombeangrebet ved Boston Marathon om aftenen den 15. april 2013 i timerne umiddelbart efter eksplosionerne. Sagen er interessant, idet anvendelsen af Twitter i timerne efter spillede en helt central og afgørende rolle i både research- og skrivefasen af arbejdet med sagen. Twitters særligt fremtrædende rolle i denne sag giver mulighed for et nuanceret og detaljerigt indblik i anvendelsen, som ikke ville kunne opnås i sager, hvor det spiller en mere begrænset rolle.

Denne artikel har ikke til hensigt at skabe overblik over, hvordan Twitter bliver brugt som værktøj på tværs af genrer og medier i professionel dansk journalistik. I stedet bidrager den med en dybdegående undersøgelse af en enkelt case, der ikke kun ser på, hvordan anvendelsen af Twitter kommer til udtryk i de færdige artikler, men følger hele processen. Dermed giver den mulighed for at belyse evt. væsentlige sammenhænge mellem konkrete arbejdsforhold, de løbende valg, der træffes ift. overvågningen af mediet, udvælgelsen af konkrete brugere og konkret indhold og de færdige artikler.

Dette kan lede til formuleringen af en række hypoteser om Twitters betydning i den professionelle danske nyhedsproduktion. Det er i den forbindelse dog også nødvendigt at diskutere, hvilken betydning de specifikke forhold i netop denne sag, især hvad angår breaking news-genren, havde for anvendelsen af Twitter.

Gatewatching som teoretisk forståelsesramme for udviklingen

Axel Bruns' toneangivende teorisæt omhandlende Gatewatching (Bruns 2005) udgør et særligt anvendeligt perspektiv ift. at forstå potentialet i en journalistisk udnyttelse af Twitter. Begrebet gatewatching illustrerer som et spil på Whites klassiske gatekeeper-begreb (White 1950), hvordan den journalistiske funktion i et online nyhedslandskab med fri adgang til publicering rykkes fra at vogte portene til offentligheden til at overvåge dem og sikre en filtrering og overskuelig videreformidling af de enorme informationsmængder. Bruns beskriver gatewatching i forbindelse med internettet som helhed og udvikler ikke specifikt begrebet med henblik på professionelle journalisters fremtidige rolle. I lyset af den ovenstående beskrivelse af Twitter og dets funktion som nyhedsmedie forekommer perspektivet dog særdeles relevant i forbindelse med en professionel journalistisk anvendelse af Twitter.

Teorisættet er ydermere interessant i kraft af, at Bruns fremhæver to niveauer af brugerdeltagelse som centrale for processen. For det første udgøres en anseelig del af det overvågede materiale af brugerproduceret indhold, og der opstår dermed i selve videreformidlingen af dette en form for indirekte brugerdeltagelse. For det andet påpeger Bruns, at opgaven med at overvåge selv et indskrænket område er så omfattende, at gatewatcheren kan aktivere sine brugere som assistenter, der hjælper med indsamling og overvågning i denne fase (Bruns 2005: 15-17). Gatewatching giver dermed en meget konkret forståelsesramme for, hvordan indholdet og brugeraktiviteten på Twitter kan tilgås i en journalistisk kontekst.

Det er væsentligt at fremhæve, at Bruns' teori bygger på et normativt syn på det demokratiserende potentiale, der ligger i en nyhedsformidling, der samler flere forskellige perspektiver og i højere grad giver borgerne mulighed for at deltage aktivt i og dermed påvirke nyhedsprocessen. Ift. samling af flere perspektiver placerer Bruns sig specifikt i forlængelse af Herbert Gans' idé om *Multiperspectival news* fra slutningen af 70'erne (Bruns 2005: 24-27), mens synet på øget brugerdeltagelse i den journalistiske produktionsproces som ønskværdigt, er en udbredt pointe inden for forskningen i onlinejournalistik (bl.a. Boczkowski 2004, Ryfe 2012, Deuze 2007, Domingo et al. 2008). Man kan argumentere for, at denne tendens har rod i forestillingen om det deliberative demokrati (Schultz 1999, Eriksen 2009).

Som kontrast til dette normative teoretiske perspektiv på øget brugerdeltagelse står C. W. Andersons *aggregation*-begreb (Anderson 2011), der er formuleret på baggrund af en række empiriske undersøgelser. Her bekræfter Anderson en lignende tendens blandt amerikanske webjournalister til at indsamle, filtrere, opsummere og videreformidle nyhedsindhold, men med den væsentlige pointe, at arbejdet foregår internt i en lukket kreds af professionelle nyhedsorganisationer. Anderson argumenterer endvidere for, at mens *aggregatorer* har accepteret digitalt indhold som websites og links som legitimt materiale, der kan distribueres og bruges i det online nyhedsnetværk, så holder journalister sig stadig til traditionelt analogt materiale som citater, førstehåndsiagttagelser, officielle kilder og fysiske dokumenter. Dette vidner ifølge Anderson om en forskel i materiel praksis, men også om en kulturel forskel, hvor aggregatorer og journalister indtil nu har udviklet forskellige nyhedsnetværk med forskellige objekter og forskellig opfattelse af, hvordan de kan manifestere deres professionelle autoritet (Anderson 2011: 22-23).

På baggrund af dette vil jeg i artiklen undersøge følgende:

Hvordan anvendte Politiken Twitter i nyhedsproduktionen under deres dækning af bombeangrebet ved Boston Marathon?

Dette spørgsmål vil blive besvaret med særligt fokus på undersøgelsesspørgsmålene:

Hvordan blev rollen som gatewatcher praktiseret i dækningen af sagen?

Hvordan og i hvilken grad udnyttede Politiken potentialet for øget brugerdeltagelse i forbindelse med anvendelsen af Twitter?

Hvordan påvirkede "breaking news"-situationen anvendelsen af Twitter?

Metodiske problemstillinger ved retrospektive undersøgelser af onlinemedieprocesser

Sagen, der analyseres i denne artikel, repræsenterer et enkelt eksempel på, hvordan en webjournalist, der har sociale medier som et erklæret fokusområde, har arbejdet i et tilfælde, hvor dette aspekt af hendes arbejde fyldte ekstraordinært meget. Casestudiers anvendelighed ift. at belyse generelle forhold er et omdiskuteret emne (Flyvbjerg 2010). Da denne artikel bygger på undersøgelse af en enkelt case, er formålet ikke at tegne et generelt billede af anvendelsen af Twitter hos danske nyhedsorganisationer. I kraft af, at der undersøges en særlig datarig case, kan artiklen i stedet blotlægge forhold, der kan bruges til hypotesedannelse, som kan være udgangspunkt for videre undersøgelser.

Casen udgør, hvad der hos Flyvbjerg (2010) og Neergaard (2001) defineres som en *ekstrem case*, idet den er særlig rig på information om det undersøgte fænomen. Det valg er truffet i erkendelse af, at sager, hvor Twitter udgør et dominerende redskab i produktionen af journalistisk indhold, stadig udgør en sjældenhed hos de etablerede danske nyhedsorganisationer. Flyvbjerg argumenterer for værdien af denne slags casestudier ved at pointere, at det ofte er vigtigere at tydeliggøre de dybere årsager og konsekvenser i forbindelse med en given problemstilling end at beskrive dens symptomer og hyppighed (Flyvbjerg 2010: 473).

Ift. den specifikke tilgang til analysen af sagen er det nødvendigt at adressere en række metodiske valg og problemstillinger. Pga. nødvendigheden af at analysere en særlig informationsrig case har det ikke været muligt at anvende en etnografisk tilgang

og indsamle data, idet det blev tilgængeligt, men i stedet været nødvendigt at indsamle det retrospektivt¹.

Klaus Bruhn Jensen har påpeget den metodiske problematik, der er forbundet med, at en stor del af de objekter, begivenheder og artefakter, der kan skabe indblik i medieproduktion og -brug, går tabt uden at blive dokumenteret (Jensen 2012: 435). Denne problematik er meget aktuell i forbindelse med en analyse af anvendelsen af Twitter. Bruhn Jensen tilføjer, at udviklingen af digitalt medieret kommunikation i stigende grad medfører, at kommunikationsprocesser registreres og gemmes (Jensen 2012: 435), hvilket i det konkrete tilfælde har gjort det muligt at indsamle langt størstedelen af de tekstbaserede data bagudrettet: tweets, twitterlister, billeder, artikler m.m. Dette er dog i sig selv ikke et tilstrækkeligt grundlag for analysen. For det første involverer produktionen af nyheder afgørende valg, overvejelser og handlinger fra journalisten, der ikke registreres eksplicit i disse data. For det andet kan datasættet dokumentere fragmenter af kommunikationsforløb, men ikke i alle tilfælde danne overblik over dem. Det gælder ikke mindst for det, Jensen kalder *Three-Step Flow*: Netværksbaseret kommunikation, der simultant kan omfatte en-til-en, en-til-mange og mange-til-mange-kommunikation. Dette ses fx i Politikens anvendelse af Twitter, hvor individuelle tweets kan indsamles bagudrettet, men hvor forløbet i form af rækkefølgen og synligheden af de enkelte tweets, som det udspillede sig på journalistens computer, ikke kan rekonstrueres.

Jeg har i indsamlingen af tweets fokuseret på de brugere, journalisten Lea Wind-Friis selv peger på som særligt vigtige for hendes arbejde med sagen: Brugere, der bliver citeret i hendes artikler, som hun nævner i mit interview med hende, og/eller som optræder på den twitterliste, ”Boston”, som hun oprettede. Jeg har indsamlet alle tilgængelige tweets med disse brugere, fra eksplosionerne fandt sted, til Leas Wind-Friis publicerede sin sidste artikel om sagen, i alt flere hundrede tweets. Pga. proble-

---

¹ Datasættet er oprindeligt indsamlet i forbindelse med mit speciale *Nye tider for brugerdeltagelse i nyhedsproduktionen? – En undersøgelse af anvendelsen af internettets og webbens potentiale for brugerdeltagelse hos Politiken og Information*. Specialet kan udleveres efter henvendelse: emilhobel@gmail.com.

matikken omkring at genskabe det eksakte personaliserede forløb, der udspillede sig på journalistens skærm, er det ikke sikkert, at alle disse tweets er blevet set af journalisten, ligesom tweets fra andre brugere, der ikke indgår i mit datasæt, også kan have spillet en rolle. Datasættet giver derfor ikke et komplet overblik over den information, journalisten er blevet eksponeret for på Twitter, men er det nærmeste, det metodisk har kunnet lade sig gøre at komme et overblik. Datasættet rummer det indhold, der har udgjort et særligt fokus for journalisten, samt alt, der er blevet anvendt direkte. Jeg har i analysen især lagt vægt på de tweets, der er blevet anvendt i artiklerne, men i enkelte tilfælde også nærstuderet materiale, der ikke blev anvendt. Indholdet og anvendelsen af de enkelte tweets samt valget af twitterbrugere, der er blevet monitoreret på en twitterliste, indgår i den overordnede analyse af journalistens arbejdsproces, hvor også samtlige publicerede artikler fra tidsrummet spiller en væsentlig rolle.

Problematikken omkring indsamling af data relateret til avancerede kommunikationsprocesser knytter sig til forskning i processer omkring medieproduktion og -brug, ikke mindst på nettet, i mere overordnet forstand og udgør et vigtigt genstandsfelt for fremtidig metodeudvikling inden for medievidenskaben. I det konkrete tilfælde er ovennævnte data blevet suppleret med et semistruktureret interview med den vagthavende journalist Lea Wind-Friis. Det er et væsentligt forhold ved semistrukturerede interviews, at de genererer data om interviewpersonens reflekterede livsverdensforståelse (Tinggaard og Brinkmann 2010). Interviewet blev foretaget knap to en halv måned, efter episoden fandt sted. Der kan argumenteres for, at dette interval er kort nok til, at det ikke udgør en problematik ift. interviewpersonens hukommelse, men samtidig giver mulighed for refleksion. Der er på baggrund af de to datasæts begrænsninger blevet foretaget en datatriangulering i henhold til Hopkins' beskrivelse (Hopkins 2002) med henblik på at undersøge, hvorvidt de to forskelligartede datatyper peger i samme retning eller modsiger hinanden.

Politikens dækning af bombeangrebet ved Boston Marathon

Den 15. april 2013 kl. 14.49 lokal tid, kl. 20.49 dansk tid, eksploderede to bomber tæt ved målstregen ved Boston Marathon. Politikens vagthavende redaktion bestod denne aften af en redaktør, en praktikant og journalisten Lea Wind-Friis, der dækkede sagen i timerne efter eksplosionen. Ift. denne artikels overordnede fokus er det interessante ved denne dækning, at Wind-Friis fra sin arbejdsplads i København anvendte Twitter som en helt central kilde til information om sagens udvikling og journalistisk kildemateriale med supplement fra en række mere etablerede nyhedsmedier som Ritzau og CNN. Twitter fungerede som et integreret journalistisk værktøj i Politikens løbende dækning af sagens udvikling i timerne umiddelbart efter eksplosionerne, som derfor udgør fokus her til trods for, at en tæt dækning af sagen fortsatte i dagene efter eksplosionerne.

Tablet 1

Lea Wind-Friis' artikler:

- Kl. 21.17 (opd. 21.33) *To eksplosioner rammer mållinjen for Boston Marathon*
- Kl. 22.07 *Øjenvidne: "Vi vidste, noget var galt, for politiet løb også"*
- Kl. 22.41 *Politi: Eksplosioner i Boston skyldes bombe*
- Kl. 23.16 (opd. 01.11) *Tredje 'eksplosion' på bibliotek var en brand*
- Kl. 00.49 *Sårede strømmes ind på hospitalerne – flere får amputeret lemmer*

Andre artikler:

- Kl. 23.58 *Ingen danskere indblandet i eksplosioner i Boston* (Ritzau)
- Kl. 00.30 *Pia er rystet: Var hundrede meter fra eksplosionen* (af Asem Elghiouane)
- Kl. 00.44 *Boston Marathon er for løbere det største prestigeløb* (af Per Munch)
- Kl. 00.55 *Obama efter eksplosioner: Vi skal nok finde de skyldige* (Ritzau)

Andet indhold:

- Kl. 22.16 *Tip os: Er du tæt på eksplosionerne i Boston* (notits)
- Kl. 22.56 *Advarsel stærke billeder: Se eksplosionen ved Boston Marathon* (web-tv fra AP/WDHD)
- Kl. 23.45 *Øjenvidneoptagelser: Se ødelæggelser og kaos efter eksplosion* (web-tv fra AP/Stamatis Astra)
- Kl. 00.10 *Bostons centrum forvandlet til kaos* (web-tv fra AP/ABC)

Wind-Friis publicerede frem til kl. 00.49 i alt fem nyhedsartikler. Disse blev i samme tidsrum suppleret med to perspektiverende artikler skrevet af hhv. praktikanten Asem Elghiouane og motionsredaktøren Per Munch samt et par artikler og web-tv-indslag leveret direkte af telegrambureauer eller andre internationale nyhedsorganisationer. En komplet oversigt over artiklerne kan findes i tabel 1. Den intense løbende nyhedsdækning af sagen i de sene aftentimer peger på, at webmediets mulighed for at dække nyheder i realtid blev prioriteret højt. Den høje prioritering af dette potentiale ved onlinenyhedsformidling er blevet pointeret i flere forskellige sammenhænge, bl.a. hos Engebretsen (2006).

Denne prioritering reflekteres også i håndteringen af de første forlydender om eksplosionerne. Wind-Friis blev opmærksom på eksplosionerne, godt ti minutter efter de havde fundet sted, via mobilapplikationen *Breaking News* og publicerede et kvarter senere den første artikel *To eksplosioner rammer mållinjen for Boston Marathon*.

Wind-Friis påpeger imidlertid selv, at hun først efter publiceringen af den første artikel systematiserede og organiserede sin anvendelse af Twitter og arbejdet med sagen. Det peger på den væsentlige pointe, at den overskyggende prioritering var først at få afgjort, hvorvidt den indkommende information havde tilstrækkelig nyhedsværdi, og dernæst at sikre, at nyheden kom ud så hurtigt som muligt. Dette formål reflekteres ligeledes i det korte tidsinterval fra den første annoncering, til artiklen publiceredes, og i nyhedens fragmentariske karakter, der lader flere centrale spørgsmål stå åbne.

Den korte artikel sammenfatter sparsom, ubekræftet information om ulykkens omstændigheder og omfang fra telegrambureauerne AP og Reuters og nyhedsorganisationerne Fox News og Boston Globe. Dette suppleres med to citerede tweets fra den lokale journalist Jackie Bruno. Modsat de faktisk orienterede informationer fra de etablerede nyhedsorganisationer anvendes de to tweets i en egenskab af øjenvidneberetninger, der formidler stemningen på stedet, som fx: *Jeg så folk med benet sprængt af. To eksplosioner. Folk kom ind og så ubeskrivelig rædsel*. Anvendelsen af de to citater tilfører dermed et mere beskrivende og reportage-lignende træk til den ellers meget rå nyhedsform.

Den organiserede anvendelse af Twitter

I det efterfølgende organiserede Wind-Friis sin brug af Twitter. Ved hjælp af applikationen TweetDeck og to skærme administrerede hun tre simultane typer overvågning af udviklingen på Twitter. For det første fulgte hun trafikken på sin egen timeline, hvor tweets fra alle de brugere, hun følger, vises. For det andet foretog hun løbende søgninger på aktuelle emner med relation til sagen. Og for det tredje oprettede hun en specifik twitterliste, *Boston*, med særligt interessante brugere, hvis tweets hun dermed kunne følge og overvåge isoleret fra andre brugeres tweets. Hun beskriver den efterfølgende proces som: *"Så sidder jeg bare der og samler ind, og så på et tidspunkt er der nok til en ny vinkel."*

Der kan grundlæggende identificeres flere lighedspunkter mellem gatewatching og denne arbejdsform: Wind-Friis' arbejde bygger på udvælgelse og videreformidling af allerede eksisterende information og indhold. Hun overvåger og filtrerer Twitter og en række større nyhedsmedier og *samler ind*, til der er *nok til en ny vinkel*, som hun selv formulerer det. Fokus ligger i højere grad på udvælgelsen og videreformidlingen af væsentlig information end på skriveprocessen.

Dette ses tydeligt i artiklernes opbygning. Den længste artikel *Sårede strømmer ind på hospitalerne – flere får amputeret lemmer* kan med sine ca. 450 ord ifølge Engebretsen kategoriseres som en gennemsnitlig webnyhed, men kort ift. standarden for trykte artikler (Engebretsen 2006: 12). På denne begrænsede plads sammenfattes information inklusive en række citater fra 6-7 forskellige kilder (det præcise tal er uklart) om flere forskellige aspekter af sagen. Det journalistiske præg på artiklen sættes altså først og fremmest i udvælgelsen af tilgængelig information. Denne arbejdsform er grundlæggende sammenlignelig med Bruns' definition af gatewatching: *de observerer, hvilket materiale der er tilgængeligt og interessant, og identificerer vigtig ny information med henblik på at anvende dette materiale i strukturerede nyhedsrapporter, som kan inkludere guides til relevant indhold og uddrag fra det udvalgte materiale.* (Bruns 2005: 18, min oversættelse).

Det er imidlertid væsentligt at fremhæve, at mens brugen af indhold fra Twitter intensiveres og optræder som et bærende

element i de fire sidste artikler, Wind-Friis skriver, så går tendensen fra den første artikel igen: Indholdet inddrages primært som identifikationsskabende stemningsbeskrivelser, der giver artiklerne en mere personlig karakter, mens de hårdere fakta om udviklingen i sagen hentes fra etablerede telegrambureauer som AP og Reuters eller store nyhedsorganisationer som CNN. Anvendelsen af indhold fra Twitter i artiklerne synes dermed at bidrage til at give breaking news-dækningen et mere reportagelignende præg, der supplerer information fra tungtvejende nyhedskilder.

Overvågningen af Twitter

De dybereliggende principper bag Wind-Friis' anvendelse af Twitter træder imidlertid endnu tydeligere frem, når blikket vendes mod, hvordan overvågningen af Twitter og udvælgelsen af informationskilder foregår.

I de fem artikler anvendes indhold fra seks eller syv forskellige twitterbrugere (igen er det præcise tal uklart, se tabel 2), hvoraf flere blev citeret i mere end et tilfælde. Dette peger i sig selv på, at det primære formål med dækningen ikke har været en bred overbliksdannende gengivelse af informationsstrømmene på Twitter. Endvidere er samtlige citerede kilder nyhedsorganisationer, individuelle journalister eller andre medieprofessionelle med en klar forbindelse til den etablerede presse.

Tabel 2.

Twitterbrugere citeret eller refereret i Politikens dækning:

Jackie Bruno, Rapportør, NECN
 David L. Ryan, Fotograf, Boston Globe
 Martine Powers, Journalist, Boston Globe
 Billy Baker, Journalist, Boston Globe
 Cheryl Fiandaca, Pressechef, Boston Police
 The Boston Globe*
 Gideon Gill, Journalist, Boston Globe

* Det er i dette tilfælde uklart, om der refereres til organisationens Twitterkonto eller hjemmeside.

Det er en central pointe for analysen, at den omfattende anvendelse af indhold fra Twitter i artiklerne ikke omfatter bidrag fra ikke-professionelle brugere. Dette gælder både ift. det anvendte indhold samt udvælgelsen af det. I modsætning til Bruns' beskrivelse af fordelene ved at aktivere brugere som assistenter fremhæver Wind-Friis netop udvælgelsen af indhold og information som det område, hvor hun som journalist kan bruge sine professionelle kompetencer. Hun opretholder dermed en position som gatekeeper, der har den fulde kontrol med, hvilket materiale der slipper igennem til de færdige artikler.

Pointen understreges og nuanceres yderligere, når blikket rykkes fra outputtet til inputfasen – udvælgelsen af kilder og information, der tages til overvejelse i den journalistiske proces.

Det er her grundlæggende interessant at se på, hvordan Wind-Friis positionerede sig ift. at danne sig overblik over informationsstrømmene på Twitter. Twitter havde på daværende tidspunkt mere end 200 millioner brugere. Via sin timeline havde Wind-Friis adgang til at overvåge aktiviteten fra de ca. 800 twitterbrugere, hun fulgte, og derudover etablerer hun twitterlisten *Boston* med 13 særligt interessante brugere, som hun finder frem til. Hendes løbende søgninger samt funktionen *re-tweets*, hvor brugere videresender andre brugeres tweets, betyder, at hun også ser tweets fra andre brugere, men ovennævnte udgør hendes primære vindue til aktiviteten på Twitter.

Tabel 3.**Twitterbrugere på Lea Wind-Friis' liste "Boston":**

Cheryl Fiandaca, Boston Police Department (@CherylFiandaca)
 Deidre Fernandes, Boston Globe (@fernandesglobe)
 Gideon Gil, Boston Globe (@GlobeGideon)
 Milton Valencia, Boston Globe (@MiltonValencia)
 Andrew Ryan, Boston Globe (@GlobeAndrewRyan)
 David Abel, Boston Globe (@davabel)
 Eric Twardzik, Journalist (@Eric_Twardzik)
 The Boston Globe (@BostonGlobe)
 Billy Baker (@billy_baker)
 Boston Police Dept. (@Boston_Police)
 Delia Cabe, Boston Globe (@DeliaCabe)
 Steve Silva, Boston.com (@stevesilva)
 Boston.com (@BostonDotCom)

Det er naturligvis i praksis ikke muligt at overvåge hele aktiviteten på Twitter, men udgangspunktet for overvågningen leverer ikke desto mindre en væsentlig pointe: En gennemgang af de ca. 800 brugere, hun følger, og brugerne fra listen afslører en klar overvægt af journalister, efterfulgt af offentlige personer og organisationer. Det er altså primært folk med en tæt relation til den etablerede medieverden, der danner rammen for det vindue, hun observerer aktiviteten på Twitter igennem.

Wind-Friis informeres gennem dette netværk, men det er samtidig vigtigt at pointere, at hun på intet tidspunkt i sit arbejde anvender muligheden for at kommunikere aktivt med andre twitterbrugere. Dermed er der på intet tidspunkt tale om aktiv brugerdeltagelse, da de citerede brugere ikke reagerer på en mulighed for deltagelse, men citeres uden at være klar over det. Denne type deltagelse er karakteristisk ved, at brugerne ikke indgår i et aktivt samarbejde med journalisten, hvor de har mulighed for at yde bevidst indflydelse på den journalistiske proces.

Det er endvidere interessant, at størstedelen af de anvendte tweets stammer fra brugerne på den oprettede twitterliste. Denne liste er kort og afspejler en klart fokusering: Listen tæller 13 brugere, der alle er lokale medieprofessionelle, deraf 7 tilknyttet avisen Boston Globe. Dette valg begrundes således:

“Der har været rigtig, rigtig mange Boston Globe-journalister, og dem holdt jeg mig rigtig meget til, fordi at altså, de er der jo, og de er professionelle, og jeg synes, det er helt vildt rart at citere journalister, fordi de ved – de spekulerer ikke eller sådan. De kender de der regler om, at man skal ikke spekulere og analysere, man skal bare observere.”

Der udøves dermed en åbenlys form for gatekeeping allerede i inputfasen, der står i klar kontrast til det ideal om et bredt indtag med blik for flere perspektiver, assisteret af ikke-professionelle brugere, der ligger i Bruns’ forståelse af gatewatching. I stedet kan man argumentere for, at den type gatewatching, Wind-Friis praktiserer på dette punkt som resultat af en kalkuleret handling, har lighedspunkter med den oversigtsdannende journalistiske funktion, Anderson beskriver i forbindelse med aggregation-begrebet, hvor fokus er centreret om professionelle mediekilder.

Anderson peger i sin beskrivelse og analyse af konkrete eksempler på aggregation som et arbejde, hvor der samles op på færdige historier fra forskellige nyhedsorganisationer i et spændingsfelt mellem kreativitet og hurtighed og med vurdering af nyhedsværdi som den bærende journalistiske egenskab (Anderson 2011). Wind-Friis’ overvågning af de store nyhedsorganisationers dækning af sagen har derfor klare elementer af aggregation: Hun følger et større antal amerikanske nyhedsorganisationer og telegrambureauer og sammenfatter de væsentligste informationer fra deres historier. Her er det Wind-Friis’ vurdering af nyhedsværdi, der er i hovedsædet: Informationen genbruges næsten ubehandlet, så det væsentlige journalistiske arbejde ligger i udvælgelsen af den mest relevante information.

Men hvor Anderson argumenterer for, at aggregatorer udvikler en separat kultur og praksis væk fra traditionel journalistik i deres forhold til digitalt indhold, peger arbejdet her i en mere kombinerende retning: Samtlige artikler er baseret alene på digitalt indhold indsamlet via onlinemedier, og den systematiserede tilgang til indsamlingen indikerer, at denne handling er fuldstændig bevidst. Indholdet betragtes med andre ord som legitimt journalistisk materiale. Men som det vil fremgå af det følgende, er det hverken den særskilte kultur og praksis som beskrevet hos Anderson eller ønsket om øget brugerdeltagelse og en bred

repræsentation af perspektiver, der er styrende for processen. I stedet synes processen at blive formet i spændingsfeltet mellem et klassisk journalistisk troværdighedsideal og et ideal om realtidsdækning.

Kildekritik og realtidsdækning som styrende idealer for processen

Den tredje og fjerde artikel manifesterer konflikten mellem breaking news-arbejdsformen og Wind-Friis' journalistfaglige idealer. Artiklen *"Politi: Eksplosioner i Boston skyldes bombe"* er et godt eksempel på denne dynamik. Årsagen til eksplosionen kan ses som grundlæggende afgørende for nyhedsværdien, hvilket Wind-Friis selv påpeger: *"Det kan jo være en gaseksplosion, som altså – det skriver vi jo ikke om"*. Til trods for det bliver der først gjort rede for årsagen i Wind-Friis' tredje artikel. Det kan ses som et klart udtryk for transparens i nyhedsdækningen: Nyheden udfoldes i takt med, at information bliver tilgængelig, hvilket bl.a. Niels Ulrik Pedersen har beskrevet som et karakteristikum ved breaking news-dækning online (2009: 102-103). Fokusset på aktualitetskriteriet i breaking news-dækningen bevirker altså, at der skrives om historier, før deres nyhedsværdi står fuldstændig klart.

Endnu mere interessant er det, at informationen om, at politiet betragter eksplosionerne som bomber, stammer fra højtstående, men anonyme politikilder, som AP og Reuters citerer. Netop kildekritik og påpasselighed med rygter fremhæver Wind-Friis adskillige gange som sin vigtigste journalistiske kompetence i arbejdet med sagen. At citere AP's og Reuters' information kan derfor ses som en kompromisløsning, der vælges i spændingsfeltet mellem Wind-Friis' journalistfaglige krav til troværdighed og ønsket om at bringe ny information, idet den bliver tilgængelig. Wind-Friis vælger at bruge informationen på baggrund af AP's og Reuters' legitimitet som respekterede telegrambureauer til trods for, at deres praksis strider imod hendes egne principper, da der citeres en anonym kilde. Dette indikerer, at idealet om realtidsdækning påvirker og løsner Wind-Friis' forhold til kildekritik. Problematikken er dog ikke alene knyttet til arbejdsprocessen

med breaking news – også elementerne af gatewatching i hendes arbejde har en betydning: Da Wind-Friis' materiale er baseret på andre journalisters arbejde, er det svært at vurdere troværdigheden af den oprindelige kilde. Kildekritikken flyttes derfor et led ud, så hun bedømmer troværdigheden af, at AP og Reuters skriver om det, snarere end den anonyme politikilde.

Det er på baggrund af ovenstående ligeledes interessant, at Wind-Friis selv fremhæver sin overordnede tilfredshed med dækningen af sagen således: *"Noget af det vigtigste ved den dækning er faktisk ikke de artikler, jeg har sendt til dig. Det er alt det, jeg ikke skrev."* Det peger igen på, at udvælgelsen, i modsætning til Bruns' beskrivelse af gatewatching, ikke er baseret på et bredt repræsentativitetsideal, men et troværdighedsideal: Journalisten giver i citatet udtryk for at være stolt over sine faglige kompetencer som gatekeeper.

Den gennemgående tendens i artiklerne peger på, at troværdighedsidealet, som udgør en del af Wind-Friis' grundlæggende journalistfaglighed, får en styrende betydning for hendes dækning, idet kun etablerede professionelle kilder citeres i hendes dækning. Som det ovennævnte eksempel illustrerer, udfordres dette troværdighedsideal imidlertid af nogle forhold i arbejdsprocessen med breaking news og gatewatching, der bevirker, at vurderingen af information, kilder og materiale ofte sker på et skrøbeligt grundlag, der stiller store krav til journalistens dømmekraft. Denne dynamik nuanceres yderligere, når man ser på nogle af de historier, der blev fravalgt i selektionsfasen.

Her kan fremhæves historien om afhøringen af en 20-årig saudiaraber, der af The New York Post fejlagtigt blev refereret til som mistænkt i sagen. Sagen faldt sammen med, at journalisten Eric Twardzik, der optræder på Wind-Friis' twitterliste, tweetede et billede af en tilsyneladende anholdelse tæt på gerningsstedet. Aggregation-tjenesten BuzzFeed News kædede billedet sammen med igangværende rygter om en anholdelse i sagen. Forvirringen førte til, at det flere steder, bl.a. på TV 2's hjemmeside, blev rapporteret, at saudiaraberen var blevet anholdt. Politiet afviste efterfølgende, at manden var mistænkt.

Til trods for den potentielt meget store nyhedsværdi, der lå i en anholdelse i sagen, valgte Politiken ikke at bringe denne nyhed. Sagen er interessant, da den illustrerer, hvordan praktiseringen

af journalistiske idealer i denne arbejdskontekst beror på hårfine fortolkninger. Ligesom i det førnævnte eksempel cirkuleres information blandt professionelle nyhedsorganisationer, men det bliver i dette tilfælde afgørende, at medier som The New York Post og BuzzFeed News ikke har den samme legitimitet som AP og Reuters.

Politikens dækning reflekterer en pointe, Hermida fremsætter om, at journalister har tendens til at vurdere materiale fra Twitter ud fra traditionelle journalistiske principper, men at omstændighederne omkring breaking news kan medvirke til, at de principper bøjes (Hermida 2009: 4). Eksemplet her nuancerer dog denne betragtning, da journalisten i nogle tilfælde bøjer sig for at imødekomme ønsket om en højaktuel dækning, men i et andet tilfælde undlader at skrive om det på baggrund af kildekritik. I delvis kontrast til Hermidas pointe om en gradvis opblødning af de journalistiske grundprincipper ses der i denne case en stor opmærksomhed på journalistfaglige idealer som eksempelvis kildekritik. Breaking news-arbejdsformen og genanvendelsen af publiceret indhold og information skaber imidlertid en kompleks situation, hvor praktiseringen af de journalistiske idealer beror på hårfine fortolkninger, der skal foretages øjeblikkeligt.

De arbejdsforhold, der knytter sig specifikt til breaking news-dækning, har altså afgørende betydning for, hvordan Wind-Friis praktiserer rollen som gatewatcher og forholder sig til den mulige brugerinddragelse gennem Twitter i den konkrete sag. Det er i den forbindelse meget væsentligt, at sammenhængen mellem situationen og den omfattende brug af Twitter i den analyserede case ikke fremstår tilfældig, men som en følge af hendes personlige forståelse af mediets potentiale:

”Det [brugen af sociale medier] er ekstremt effektivt, især når man dækker breaking news, som vi jo gør rigtig meget på nettet modsat avisen, ikke? Fordi at vi dækker begivenhederne i real time, så det er jo simpelthen oplagt, at det, altså det er bare født til at dække breaking news (...) når der sker noget stort, så at sidde og begivenhederne udfolder sig foran dig, og der er ingen, der helt ved, hvad der sker, og så er det dit job at finde ud af”.

Breaking news er altså ikke bare en tilfældig omstændighed i den analyserede case, men tæt knyttet til valget om at anvende Twitter i den udstrakte grad, det er tilfældet.

Opsamling og diskussion

Analysen viser, at det sociale medie Twitter fungerer som et centralt værktøj i den professionelle journalistiske dækning af den konkrete sag, og at rollen som overvåger eller *gatewatcher* på et overordnet plan udgør et meningsfyldt perspektiv til at forstå denne type journalistisk arbejde. Det er imidlertid en både interessant og væsentlig pointe, at de centrale aspekter vedrørende brugerdeltagelse og flerperspektiveret nyhedsdækning, som udgør det normative grundlag for Bruns' beskrivelse af *gatewatching* inklusive en medvillig opblødning af magten som gatekeeper, ikke spiller en rolle i den analyserede sag.

I stedet kan den type gatewatching, der ses her, karakteriseres som en tilgang til professionel journalistisk bearbejdning af et kaotisk og uoverskueligt informationsflow i forbindelse med en meget stor nyhed. Tilgangen viser en anerkendelse af det sociale medie Twitters uomgængelighed som nyhedsmedie. I den analyserede sag fremstår overvågningen og filtreringen af Twitter imidlertid som et middel til at styrke Politikens breaking news-dækning og formidle udviklingen i sagen med en troværdighed, der manifesteres igennem anvendelsen af journalistens professionelle faglighed.

Analysen peger på, at de simultane idealer om realtidsdækning og troværdighed skaber en situation, der sætter nogle skærpente rammer for anvendelsen af Twitter. Det understreger vigtigheden af at skelne imellem journalistiske genrer og andre kontekstrelaterede faktorer i fremtidige undersøgelser af anvendelsen af sociale medier i en professionel journalistisk sammenhæng. Arbejdsprocesser, der i mindre grad er centreret om dækning i nuet, kan vise sig at være mere velegnede til inddragelse af ikke-professionelle brugere. Dette er et aspekt, der ikke udfoldes hos Bruns, og kun i begrænset omfang er blevet berørt i andre teoretiske beskrivelser af brugerdeltagelse i onlinejournalistik.

Det er i forlængelse af dette dog væsentligt at pointere, at den analyserede sag i Wind-Friis' egen beskrivelse ikke fremstår som en tilfældig kontekst for anvendelsen af Twitter, men er tæt knyttet til hendes personlige opfattelse af mediets potentiale. Dette kan ses som en indikation på, at potentialet i Twitter og gatewatching forstås med udgangspunkt i Wind-Friis' journalistfaglige identitet. Det interessante her er, at de onlinespecifikke principper og praksisser forbundet med breaking news-dækning synes at have etableret sig som en integreret del af denne kulturelle selvforståelse, mens de aspekter, Bruns baserer sin teori på, er fraværende. Med tanke på det generelt store fokus på breaking news-dækning i forbindelse med online-news er dette et interessant perspektiv med henblik på forsat udforskning af udviklingen af den journalistiske kultur og faglighed i en onlinekontekst.

Endelig viser analysen en journalistisk praksis, hvor nye digitale indholdsformer opnår legitimitet som journalistisk materiale. Modsat Andersons beskrivelse af praksissen for *aggregation* ses der i denne sag ikke en tendens til udviklingen af en særskilt kultur omkring anvendelsen af dette materiale. Det behandles med en traditionel journalistisk tilgang, hvor stringent kildekritik bortfiltrerer en stor del af det potentielle materiale, og hvor tweets ikke optræder som tweets eller links til tweets, men skrives ind i artiklerne som citater og øjenvidneberetninger, tilmed med stilistiske træk fra en genre, reportagen, der ikke normalt forbindes med hverken aggregerede nyhedsrapporter eller breaking news.

Konklusionerne på analysen af denne enkeltstående case kan ikke applikeres på professionel dansk webjournalistik i bredere forstand, ligesom casen ikke siger noget om anvendelsen af Twitter i forbindelse med andre typer nyhedsdækning end breaking news. På baggrund af ovenstående kan man dog fremsætte to væsentlige hypoteser for fremtidige undersøgelser: Dels at den etablerede journalistiske kultur og faglige selvforståelse påvirker onlinejournalisternes syn på Twitters potentiale, så gatewatching-rollen i en professionel kontekst i højere grad knyttes til realtidsdækning end brugerdeltagelse og flere perspektiver i nyhedsdækningen. Dels at anvendelsen af Twitter både ift. praksis og genre bidrager til en udvikling af breaking news-nyhedsformidling. En udvikling, der peger i retning af en hybridform, der opstår

i mødet mellem anvendelsen af nye medier og materialeformer og anvendelsen af traditionelle journalistfaglige idealer.

REFERENCER

- Anderson, C. W. (2011): *What Aggregators Do: Rhetorics, Practice and Cultures of Digital and Analog Evidence in Web-Era Journalism*. Tilgængelig her (Besøgt d. 14. August 2014): <https://online.journalism.utexas.edu/2011/papers/Anderson2011.pdf>.
- Benkler, Y. (2006): *The Wealth of Networks: How Social Production Transforms Markets and Freedom*. New Haven and London: Yale University Press.
- Boczkowski, P. J. (2004): *Digitizing the News: Innovation in Online Newspapers*. Cambridge and London: The MIT Press.
- Brinkmann, S. Og Tanggaard, L. (2010): "Interviewet: Samtalen som forskningsmetode" i Tanggaard, L. og Brinkmann, S. (red.): *Kvalitative metoder: En grundbog*, pp. 463-488. København: Hans Reitzels Forlag.
- Bruhn Jensen, K. (2012): "Lost, Found, and Made: Qualitative Data in the Study of Three-Step Flows of Communication" i Volkmer, Ingrid (red.): *The Handbook of Global Media Research*. Malden, MA and Oxford: Blackwell Publishing.
- Bruns, A. (2005): *Gatewatching in Gatewatching: Collaborative Online News Production*. New York: Peter Lang Publishing.
- Deuze, M. (2007): *Media Work*. Cambridge: Polity Press.
- Domingo, D., Quandt, T., Heinonen, A., Paulussen, S., Singer, J. and Vujnovic, M. (2008): "Participatory Journalism in the Media and Beyond: An International Comparative Study of Initiatives in Online Newspapers" i *Journalism Practice*, vol. 2, No. 3, pp. 326-342. Routledge: Taylor & Francis.
- Engebretsen, M. (2006): "Shallow and Static or Deep and Dynamic? Studying the State of Online Journalism in Scandinavia" i *Nordicom Review* vol. 27, pp. 3-16.
- Eriksen, E. O. (2009): "Deliberativt demokrati" i Kaspersen, L. B. og Loftager, J.: *Klassisk og moderne politisk teori*, pp. 760-777. København: Hans Reitzels Forlag.
- Flyvbjerg, B. (2010): "Fem misforståelser om casestudiet" i Tanggaard, L. og Brinkmann, S. (red.): *Kvalitative metoder: En grundbog*, pp. 463-488. København: Hans Reitzels Forlag.
- Hedman, U. og Djerf-Pierre, M. (2014): "The Social Journalist" i *Digital*

- Journalism*, 1:3, pp. 368-385. Routledge.
- Hedman, U. (2016): "When Journalists Tweet: Disclosure, Participatory, and Personal Transparency" i *Social Media + Society*, January-March 2016., pp. 1-16. Sage.
- Hermida, A. (2009): "Twittering the News: The Emergence of Ambient Journalism" i *Journalism Practice*, Vol. 4, No. 3, pp. 297-308, July 2010. Routledge Taylor & Francis Group.
- Hobel, Emil (2013): *Nye tider for brugerdeltagelse i nyhedsproduktionen? – En undersøgelse af anvendelsen af internettets og webbens potentiale for brugerdeltagelse hos Politiken og Information*. Speciale, ikke publiceret (kan udleveres efter henvendelse: emilhobel@gmail.com).
- Hopkins, David (2002): *A Teacher's Guide to Classroom Research*. Third Edition. Berkshire: Open University Press.
- Knight, M. (2012): "Journalism as usual: The use of social media as a newsgathering tool in the coverage of the Iranian elections in 2009" i *Journal of Media Practice*, Volume 13, Issue 1, 2013. Routledge.
- Neergaard, H. (2001): *Udvælgelse af cases i kvalitative undersøgelser*. Frederiksberg: Samfundslitteratur.
- Nielsen, R. K. og Schrøder, K. C. (2014): "The Relative Importance of Social Media for Accessing, Finding, and Engaging with News: An eight-country cross-media comparison" i *Digital Journalism*, Volume 2, Issue 4, 2014. Routledge.
- Paulussen, S. og Harder, R. A. (2014): "Social Media References in Newspapers: Facebook, Twitter and YouTube as sources in newspaper journalism" i *Journalism Practice*, Volume 8, Issue 5, 2014. Routledge Taylor & Francis Group.
- Pedersen, N. U. (2009): "Webnyheder" i Kabel, L. (red.): *Nyheder i nutid*. Århus: Forlaget Ajour.
- Ryfe, D. M. (2012): *Can Journalism Survive? An Inside Look at American Newsrooms*. Malden, MA: Polity Press.
- Schultz, Tanjev (1999): "Interactive Options in Online Journalism: A Content Analysis of 100 U.S. Newspapers" i *Journal of Computer-Mediated Communication* Vol. 5, Issue 1, p. 0.: 0. doi: 10.1111/j.1083-6101.1999.tb00331.x
- Van der Wurff, Richard & Lauf, Edmund (ed.) (2005): *Print and Online Newspapers in Europe: A Comparative Analysis in 16 Countries*. Het Spinhuis Publishers, pp. 1-51, 91-103, 259-287.
- White, D. M. (1950): "The "Gate Keeper"" i *Journalism Quarterly rev.* 27, pp. 383-390.

FORFATTER

Emil Hobel

Cand. Mag. i Medievidenskab fra Københavns Universitet

emilhobel@gmail.com

ENGLISH ABSTRACT

Hunting for professional eyewitnesses

- How Danish newspaper Politiken used Twitter as an information source in their coverage of the Boston Marathon bombing

BY EMIL HOBEL

This paper analyses the Danish newspaper Politiken's use of Twitter in their online coverage of the Boston Marathon bombing in April 2013. Taking its starting point in Axel Bruns' theory, the paper asks whether or not, and to which degree, the professional journalist in charge of covering the story acted as a *gate-watcher* and made use of user participation in the news production process. The analysis shows that Twitter was monitored and filtered for information and content relating to the story, but also that the process was not driven by Bruns' ideals of multiperspectival news coverage and increased user participation, but rather strived for credible real-time coverage of the story by favoring professional sources.